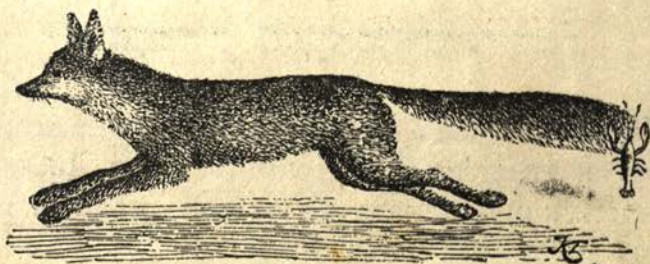

дойде врѣме да търчимъ, ти да ме ударишъ съ опашката си?

Лисицата, като била увѣрена, че какъ-да-е тя ще надтърчи рака, съгласила се и тъй.

Отишли отдалечъ и се приготвили за търчение. Лисицата тупнѣла съ опашката си рака и втрѣтила съ всичката си сила къмъ купата. Но рака се хванѣлъ съ щипцитѣ си за космитѣ на рунтавата ѝ опашка и провиснѣлъ. Лисицата гледала по-скоро да стигне до купата, та никакъ се не обърнѣла назадъ, нито пъкъ осѣтила, че рака висе на опашката ѝ.

Когато стигнѣла до купата, тя се обърнѣла да види кѣдѣ е останѣлъ рака, и опашката ѝ допрѣла до купата. Ракътъ се пуствѣлъ отъ опашката, и до като гледала лисицата назадъ, той бързо се искачилъ на върха и извикалъ: „десетъ!“ Лисицата се стрѣснѣла и го погледнѣла, а той ѝ запиталъ:

— Гдѣ останѣ ти, кумичке лисичке? До като пристигнешъ, азъ го и прѣмѣрихъ: десетъ кила излѣзе всичкото жито.